

Efter bestemmelsen er betingelserne for afgiftsfritagelse, at

- 1) medlemmerne hver især skal være fritaget for afgift,
- 2) ydelserne skal være direkte nødvendige for medlemmernes virksomhed,
- 3) medlemmernes betaling skal svare nøjagtigt til deres andel af udgifterne, og at
- 4) fritagelsen ikke må kunne fremkalde konkurrencefordrejning.

Betingelserne indebærer, at det kun i meget begrænset omfang vil være muligt at opnå afgiftsfritagelse efter bestemmelsen. Den omstændighed, at ydelserne skal være direkte nødvendige for medlemmernes virksomhed, forudsætter, at der skal være tale om ydelser, der, selv om de ikke kan betragtes som en integreret del af medlemmernes afgiftsfritagne aktiviteter og fritages som sådan, ikke desto mindre må betragtes som en uundværlig og uadskillelig del af denne specielle aktivitet.

Medlemmernes betaling må ikke overstige en egentlig omkostningsrefusion. Hvert enkelt medlem skal refundere netop dets andel af de fælles udgifter. Der må således ikke ske en omkostningsudligning mellem medlemmerne, og der må ikke oparbejdes hverken overskud eller underskud i forbindelse med aktiviteterne.

Fritagelsen må ikke kunne fremkalde konkurrencefordrejning. Konkurrencefordrejning foreligger, hvis en afgiftsfritagelse påvirker de gældende konkurrencevilkår på markedet til skade for andre virksomheder, der udøver tilsvarende aktiviteter. Det er tilfældet, hvis det enkelte medlem i kraft af samarbejdet kan få leveret ydelser uden afgift, som andre uafhængige virksomheder udbyder med afgift. Ikke alene aktuelle konkurrenceforhold må i den forbindelse tages i betragtning. En fritagelse må således ikke kunne være en hindring for etablering af konkurrerende virksomheder. Er der tvivl om, hvorvidt en afgiftsfritagelse vil kunne skabe konkurrencefordrejning på et senere tidspunkt, kan en fritagelse efter bestemmelsen gøres tidsbegrænset.

Hensynet til lige konkurrencevilkår indebærer, at aktiviteter, der normalt er forbundet med erhvervsvirksomhed, ikke vil kunne fritages efter bestemmelsen. Det betyder f.eks., at ydelser som almindelig administration og edb-behandling for medlemmerne ikke vil kunne fritages.

Til stk. 2

Der foreslås afgiftsfritagelse for levering af varer, der udelukkende har været anvendt i forbindelse med virksomhed, der er fritaget for afgift efter stk. 1,

eller af varer, hvis anskaffelse eller anvendelse har været undtaget fra retten til fradrag efter kapitel 9.

Der findes ikke en udtrykkelig tilsvarende generel fritagelsesbestemmelse i den gældende lov. Der findes dog i den gældende lovs § 12, stk. 4, en fritagelse for varer, der har været anvendt til formål, som efter lovens § 16, stk. 3, ikke giver fradragsret.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med den hidtidige administration af loven, hvorefter der alene betales afgift ved salg af varer, der sker som led i registreringspligtig virksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at salg af varer, der udelukkende har været brugt i forbindelse med afgiftsfritagne aktiviteter, i afgiftsmæssig henseende betragtes som privat salg, hvoraf der ikke skal betales afgift.

Endvidere skal der ikke betales afgift ved levering af varer, der har været anvendt i forbindelse med afgiftspligtig virksomhed, men hvor der ikke har været fradragsret ved indkøb m.v. af de pågældende varer.

Kapitel 4

Stedet for afgiftspligtige transaktioner

Kapitlet fastlægger, i hvilket omfang transaktionsstedet er her i landet. »Transaktionsstedet« er et samlebegreb, der omfatter leveringsstedet, erhvervesstedet og stedet for indførsel. Transaktionsstedet er det sted, hvor en transaktion er afgiftspligtig. Når transaktionen er afgiftspligtig her i landet, betyder det, at beskatningsstedet er her. Transaktionen skal derfor behandles efter lovens regler. Det er lovens regler, der er afgørende for, om der faktisk skal betales afgift af transaktionen her i landet, eller om transaktionen er omfattet af en fritagelse. F.eks. er eksportsalg her fra landet afgiftspligtigt, men der skal ikke betales afgift heraf.

Fastlæggelsen af transaktionsstedet følger reglerne i 6. momsdirektiv. Baggrunden for reglerne om transaktionsstedet er, at det ved grænseoverskridende transaktioner inden for EF er nødvendigt med regler, der entydigt fastlægger, i hvilket EF-land transaktionen er afgiftspligtig. Herved undgås, at en transaktion afgiftsbelægges to steder, eller at en transaktion helt unddrages beskatning.

Den gældende lov indeholder ikke udtrykkelige regler om transaktionsstedet, men de fremgår indirekte af en række bestemmelser i loven og i bekendtgørelse nr. 198 af 22. marts 1990 om merværdiafgift (moms) af visse ydelser, der sælges til udlandet eller købes i udlandet (ydelsesbekendtgørelsen). Disse regler er i visse tilfælde blevet tilpasset 6. momsdirektiv.